

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-1 У 7027/14
24.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мирјане Вулић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ..., ..., кога заступа пуномоћник адвокат Мирослав Биљанић, Крушевац, Трг Костурница 58/г, поднетој против Жалбене комисије Владе, ради поништаја решења број: 120-01-125/2014-01 од 28.03.2014. године, у правној ствари измене појединачног решења, у нејавној седници већа одржаној дана 24.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе број 120-01-125/2014-01 од 28.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу А.А. Из ... накнади трошкове спора у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење, до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Б.Б., државног службеника у Министарству правде и државне управе, Управи за извршење кривичних санкција, на решење Министарства правде и државне управе, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправног дома у Крушевцу број: 121-7/77 од 24.02.2014. године, којим се одбија предлог за измену појединачног акта, односно решења Министарства правде РС Управе за извршење заводских санкција - Васпитно-поправног дома у Крушевцу број 121-7/379 од 28.02.2007. године, и то у ставу 1. изреке, у 5. реду тако што ће иза речи “увећава за” стајати 30% (уместо 10%), а у 6. реду иза речи “коефицијент износи” стајати 3,29 (уместо 2,78) и решења Министарства правде РС Управе за извршење заводских санкција - Васпитно-поправног дома у Крушевцу број 121-7/172 од 02.03.2009. године, и то у ставу 2. изреке, у 1. реду тако

што ће иза речи “увећава за” стајати 30% (уместо 10%), а у 4. реду иза речи “коефицијент износи” стајати 3,46 (уместо 2,93) тужиоца, као државног службеника у ВП дому, од 07.06.2011. године као неоснован и потврђују се решење ВП дома број 121-7/379 од 28.02.2007. године и решење број 121-7/172 од 02.03.2009. године.

Тужбом поднетом дана 09.05.2014. године, коју је прецизирао поднеском од 14.12.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа и навео да је у периоду 01.01.2007. до 14.01.2011. године тужиоцу неосновано умањена зарада, јер је Уставни суд донео одлуку бр. 63/2007 која је објављена у “Службеном гласнику РС” број 1 од 14.02.2011. године, а тужилац је у прописаном року од 6 месеци након објављивања одлуке Уставног суда поднео предлог за измену појединачног акта. Решењем Министарства правде РС Управе за извршење заводских санкција – Васпитно-поправног дома бр. 121-7/379 од 28.02.2007. године тужилац је распоређен на радно место професора српског језика у Служби за преваспитавање који је разврстан у звање саветника, одређена му је 8. платна група I платни разред, а коефицијенат за обрачун и исплату плате 2,53 увећава се за 10% по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем, а који има степен увећања 12/16, па укупан коефицијенат по основу решења износи 2,78 и ово решење се примењује почев од 01.01.2007.године. Основ за доношење овог решења је била одредба члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција („Службени гласник РС“, бр. 16/07 и 21/09). Како је одлуком Уставног суда број: IУ-63/2007 од 30.12.2010. године утврђено да одредба члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција није у сагласности са Уставом и законом, а на основу те одредбе је тужиоцу коефицијенат плате увећан за 10%, што је у супротности са одредбама Закона о извршењу кривичних санкција које прописују да се запосленима, којима се стаж осигурања рачуна у увећаном трајању, коефицијенат увећава сразмерно степену увећања стажа. Наводи се даље у тужби да је тужилац је претрпео материјалну штету јер му је исплаћивана мања плата. У управном поступку је донето ново решење са почетком важности од 14.01.2011. године, међутим ради се о доношењу новог решења, а не о измени старог решења, јер у питању је непокривени период 01.01.2007. до 14.01.2011. године. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те да ову управну ствар реши у спору пуне јурисдикције и утврди да тужиоцу припада право на измену појединачног акта који се наводи у захтеву. Тражи трошкове у укупном износу од 17.870,00 динара, и то: на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксе на тужбу у износу од 1.370,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према диспозитиву оспореног решења, одбија се жалба Б.Б., државног службеника у Министарству правде и државне управе, Управи за извршење кривичних санкција, на решење Министарства правде и државне управе, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправног дома у Крушевцу број: 121-7/77 од 24.02.2014. године, које је донето по захтеву тужиоца од 07.06.2011. године (кога нема у списима органа). По оцени суда, диспозитивом оспореног решења није одлучивано по жалби тужиоца, чиме је тужени повредио одредбу члана 198. став 1. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10). Одредбом члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку је прописано да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено. Одредбом члана 235. став 1. истог закона је прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Према образложењу оспореног решења, основано је првостепени орган, након правилно спроведеног поступка, одбио захтев тужиоца, државног службеника у Министарству правде и државне управе, поднет дана 07.06.2011. године за измену појединачног акта, јер је одлуком Уставног суда број: IУ-63/2007 од 18.11.2010. године, која је објављена у "Службеном гласнику Републике Србије" дана 14.01.2011. године, утврђено да одредба члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција, на основу које је тужиоцу утврђена увећана коефицијент за обрачун зараде за 10%, није у сагласности са Уставом и законом. Према налажењу туженог, одлука Уставног суда има карактер пресуђене ствари и нема повратно дејство, већ производи дејство од објављивања па убудуће, сходно одредби члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, па како је тужиоцу утврђена зарада у време важења одредбе члана 7. став 3. Уредбе, то одлука Уставног суда, која је након тога објављена, није од утицаја на његово право на увећану зараду од 30% у претходном периоду.

По оцени суда, напред изнето схватање оспореног решења не може се прихватити као правилно, јер нема упориште у списима предмета, са којих разлога оспорено решење није сачињено сагласно одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да образложење решења садржи, између осталог, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Основано се, по оцени овог суда, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер нису правилно примењене одредбе члана 61. ст. 1. и 2. Закона о Уставном суду, будући да је образложење првостепеног решења нејасно и не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. У образложењу оспореног решења тужени се правилно позива на одредбу члана 61. Закона о Уставном суду, а не даје јасне разлоге за донету одлуку, будући да као разлог наводи да одлука Уставног суда нема утицај на односе настале пре њеног доношења, већ да делује и производи правне последице од објављивања па убудуће, што је супротно одредби поменутог члана на коју се позвао.

Према одредби члана 61. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС")

бр. 109/07 ... 99/11) свако коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет (став 1.), предлог за измену коначног или правноснажног појединачног акта, донетог на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, може се поднети у року од шест месеци од дана објављивања одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије", ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године (став 2).

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, налазећи да нису испуњени услови из члана 43. став 1. истог закона да суд пресудом реши ову управну ствар. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, досудио трошкове спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), те на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара према важећој ТТ, у укупном износу од 16.890,00 динара, све са законском затезном каматом досуђеном у смислу члана 277. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78 ... 57/89 и „Службени лист СРЈ“, број 31/93), као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.03.2017. године, I-1 У 7027/14

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа - судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР